

усмихнатъ и спокоенъ, като че ли е чакалъ да имъ иде на гости. . . Но на добро ли се усмихваше? . . . Хм! Кой го знай. . . хемъ такъвъ добъръ на гледъ, хемъ пъкъ... косата да ти настръхне, ако го познавашъ кой е. . . Ама който и да е, — заключи успокоително Жанката, — подхвърлишъ ли му потлъстичъкъ кокълъ, и отъ майчиното си млѣко ще се откаже. . .

— Е, какъ си, какво правишъ сватче? — посрещна го широкоусмихнатъ Жанката. — Стояхъ въ кѣщи, стояхъ, — продължи той безъ да се спира на отговоритѣ му, — па току се размислихъ. Бре, думамъ си, свои хора сме, какво сме се нацупили такива... Обичали се младитѣ, — взели се, не е наша работа да имъ се месимъ...

— Право. . .

— Пъкъ да ти кажа и друго. . . Дойде оня день отъ града единъ нашъ приятелъ, носи единъ вестникъ и сочи: „Вижъ каже, какво е писано срещу тебе... вашъ човѣкъ, каже, го е писалъ...“ Гледахъ азъ, гледахъ, па си рекохъ: Лошъ народъ, брей, въ огъня масло гледа да налѣе. . .

Жанката хвърли крадешкомъ единъ погледъ, но не забеляза нищо особено. Вълко гледаше спокойно и като че ли мислѣше за съвсемъ друго. Жанката поразтърси пояса си, изкара малтъкъ смачканъ вестникъ и го разгъна.

— Ето, тука е писаното... рекохъ да те видя... да я пооправимъ тази работа... И Желѣзко, и тсй ми вика: иди бе тегъ, иди та вижъ тамъ какво ще ти каже и багъ Вълко...

Тънка усмивка разрѣза изпръхналитѣ устни на Вълко.

— Не знамъ, — рече той. — Ако не е вѣрно, пишете въ вестницитѣ. . .

— Не е тамъ работата, сватче! — наклони се